

Foundations of Halacha 31.2 - Making Brachot for Others

1. Melachim II 22:10-20

10. And Shaphan the scribe told the king, saying, "Hilkiah the priest gave me a scroll," And Shaphan read it before the king. 11. And it was when the king heard the words of the scroll of the Law, that he rent his garments....
 14. And Hilkiah the priest and Ahikam and Achbor and Shaphan and Asaiah went to Huldah the prophetess, the wife of Shallum the son of Tikvah the son of Harhas, the keeper of the raiment, and she was sitting in Jerusalem in the study-hall, and they spoke to her. 15. And she said to them, "So has the Lord G-d of Israel spoken, 'Say to the man who sent you to me, 16. "So has the Lord said, 'Behold I bring calamity to this place and upon its inhabitants—all the words of the scroll that the king of Judah read. 17. Because they have forsaken Me and have burned incense to pagan deities, in order to provoke Me with all the deeds of their hands, My wrath is kindled against this place, and it shall not be quenched.' 18. And concerning the king of Judah who has sent you to inquire of the Lord, so shall you say to him, 'So has the Lord G-d of Israel said, "The words are what you heard. 19. Since your heart has become soft, and you have humbled yourself before the Lord, when you heard what I spoke about this place and about its inhabitants, to become a desolation and a curse, and you rent your garments and wept before Me, I, too, have heard [it],' says the Lord. 20. Therefore, behold I gather you in to your forefathers, and you shall be gathered into your graves in peace, and your eyes shall not see any of the calamity that I am bringing upon this place." And they brought back word to the king.

2. Gemara Sukkah 38b

R. Simeon b. Pazzi citing R. Joshua b. Levi who had it from Bar Kappara stated, Whence do we know that he who listens is as though he responds? From what is written, Even all the words of the book which the King of Judah hath read. For was it Josiah that read them? Was it not, in fact Shaphan who read them, as it is written, And Shaphan read it before the king. Consequently it may be inferred that he who listens is as though he responds. But perhaps Josiah read it after Shaphan had read it? — R. Aha b. Jacob replied, This cannot be thought of, since it is written, Because thy heart was tender, and thou didst humble thyself before the Lord, when thou heardest what I spake; "When thou heardest", not 'when thou didst read'.

3. Mishna - Berachot 51b

If wine is served to them after the food, and that is the only cup there, Beth Shammai say that a blessing is first said

מלכים ב פרק כב

(י) וַיִּגַד שָׁפָן הַסֵּפֶר לַמֶּלֶךְ לֵאמֹר סֵפֶר נָתַן לִי חִלְקִיָּה הַכֹּהֵן וַיִּקְרָאֵהוּ שָׁפָן לְפָנַי הַמֶּלֶךְ: (יא) וַיְהִי כִשְׁמַע הַמֶּלֶךְ אֶת דְּבָרֵי סֵפֶר הַתּוֹרָה וַיִּקְרַע אֶת בְּגָדָיו: ...
 (יד) וַיִּלְךְ חִלְקִיָּהוּ הַכֹּהֵן וְאַחִיקָם וְאַחְבֹּר וְשָׁפָן וְעֲשֵׂיָה אֶל חִלְדָּה הַנְּבִיאָה אֲשֶׁת שַׁלּוּם בִּן תִּקְוָה בֶן חַרְחָס שְׂמֵר הַבְּגָדִים וְהִיא יֹשֶׁבֶת בִּירוּשָׁלַם בְּמִשְׁנֵה וַיְדַבְּרוּ אֵלֶיהָ:
 (טו) וַתֹּאמֶר אֵלֵיהֶם כֹּה אָמַר ה' אֱ-לֹקֵי יִשְׂרָאֵל אָמְרוּ לְאִישׁ אֲשֶׁר שָׁלַח אֲתָכֶם אֵלַי: (טז) כֹּה אָמַר ה' הֲנִי מְבִיא רָעָה אֶל הַמְּקוֹם הַזֶּה וְעַל יֹשְׁבָיו אֶת כָּל דְּבָרֵי הַסֵּפֶר אֲשֶׁר קָרָא מֶלֶךְ יְהוּדָה: (יז) תַּחַת אֲשֶׁר עֲזָבוּנִי וַיִּקְטְרוּ לְאֱלֹהִים אֲחֵרִים לְמַעַן הַכְעִיסֵנִי בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם וּנְצַתָּה חֲמָתִי בַּמְּקוֹם הַזֶּה וְלֹא תִכְפָּה:
 (יח) וְאַל מֶלֶךְ יְהוּדָה תִּשְׁלַח אֲתָכֶם לְדַרֵּשׁ אֶת ה' כֹּה תֹאמְרוּ אֵלָיו כֹּה אָמַר ה' אֱ-לֹקֵי יִשְׂרָאֵל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ:
 (יט) וַעַן רַךְ לְבַבְךָ וּתְפַנֵּעַ מִפְּנֵי ה' בְּשִׁמְעֶךָ אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי עַל הַמְּקוֹם הַזֶּה וְעַל יֹשְׁבָיו לְהִיּוֹת לְשִׁמְהָ וְלִקְלָלָהּ וּתְקַרַע אֶת בְּגָדֶיךָ וּתְבַכֶּה לְפָנַי וְגַם אֲנֹכִי שָׁמַעְתִּי נָאִם ה': (כ) לָכֵן הֲנִי אֹסֵפְךָ עַל אֲבֹתֶיךָ וְנֹאסַפְתָּ אֶל קְבֻרָתֶיךָ בְּשָׁלוֹם וְלֹא תִרְאִינָה עֵינֶיךָ בְּכָל הַרְעָה אֲשֶׁר אֲנִי מְבִיא עַל הַמְּקוֹם הַזֶּה וַיֹּשִׁיבוּ אֶת הַמֶּלֶךְ דָּבָר:

תלמוד בבלי מסכת סוכה דף לח עמוד ב

אמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא: מנין לשומע כעונה - דכתיב +מלכים ב כב+ את (הדברים) +מסורת הש"ס: [כל דברי הספר] + אשר קרא (יאשיהו) +מסורת הש"ס: [מלך יהודה], + וכי יאשיהו קרא? והלא שפן קראן, דכתיב ויקראהו שפן (את כל הדברים האלה) לפני המלך אלא מכאן לשומע כעונה. - ודילמא בתר דקראנהו שפן קרא יאשיהו? - אמר רב אחא בר יעקב: לא סלקא דעתך, דכתיב +מלכים ב כב+ יען רך לבבך ותכנע לפני ה' בשמעך (את הדברים האלה) בשמעך, ולא בקראך.

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף נא עמוד ב

בא להן יין אחר המזון, אם אין שם אלא אותו כוס -

<p>over the wine and then [the grace] over the food, while Beth Hillel say that a blessing is first said over the food and then over the wine. One says amen after a blessing said by an Israelite but not after a blessing said by a Cuthean, unless the whole of it has been heard.</p>	<p>בית שמאי אומרים: מברך על היין ואחר כך מברך על המזון, ובית הלל אומרים: מברך על המזון ואחר כך מברך על היין. ועונין אמן אחר ישראל המברך, ואין עונין אמן אחר כותי המברך, עד שישמע כל הברכה כולה.</p>
<p>4. <u>Gemara - Berachot 53b</u></p> <p>IF WINE IS SERVED etc. This implies, [if] an Israelite [says the grace], even though one has not heard the whole of it he responds [Amen]. But if he has not heard how can he have performed his duty by doing so? Hiyya b. Rab replied: This applies to one who has not joined in the meal. Similarly said R. Nahman in the name of Rabbah b. Abbuha: It refers to one who has not joined in the meal.</p>	<p><u>תלמוד בבלי מסכת ברכות דף נג עמוד ב</u></p> <p>בא להם יין וכו'. למימרא, דישראל אף על גב דלא שמע כולה ברכה עונה, וכי לא שמע היכי נפיק! - אמר חייא בר רב: בשלא אכל עמהן. וכן אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה: בשלא אכל עמהן.</p>
<p>5. <u>Shulchan Aruch OC 219:5</u></p> <p>5 If someone made the blessing <i>Ha-Gomeyl</i> 4* for himself and had in mind that it should /also/ serve for his fellow to fulfill /his obligation/, and his fellow listened to /the blessing/ with the intention of fulfilling /his obligation, his fellow/ will /in fact/ have fulfilled /his obligation/ even if he did not respond אָמַן /to the blessing/. (/For,/ since the person who made the blessing was also obliged /to make it/, the other will have fulfilled /his obligation even/ without responding אָמַן (...))</p>	<p><u>שולחן ערוך אורח חיים סימן ריט סעיף ה</u></p> <p>אם בירך אחד הגומל לעצמו, ונתכוין להוציא את חברו, ושמע חברו וכוון לצאת, יצא אפילו בלא עניית אמן (כיון שהמברך ג"כ חייב, יצא האחר בלא עניית אמן) (טור).</p>
<p>6. <u>Gemara Chullin 106a</u></p> <p>Rabbah b. Bar Hana said: I was once standing in the presence of R. Ammi and R. Assi when a basket of fruit was brought before them. They ate without first washing their hands, they gave me none of it, and each said the Grace [after meals] for himself. Draw three conclusions from this: (i) that the law of washing the hands does not apply to fruit; (ii) that the law of Common Grace does not apply to fruit; and (iii) that if two ate together. It is a meritorious act on their part to separate.</p>	<p><u>תלמוד בבלי מסכת חולין דף קו עמוד א</u></p> <p>אמר רבה בר בר חנה: הוה קאימנא קמיה דרבי אמי ורבי אסי, אייתו לקמייהו כלכלה דפירי, ואכלו ולא משו ידייהו, ולא יהבו לי מידי, וברוך חד חד לחודיה. שמע מינה תלת; שמע מינה - אין נטילת ידים לפירות, וש"מ - אין מזמנין על הפירות, ושמע מינה - שנים שאכלו מצוה ליחלק.</p>
<p>7. <u>Tosafot</u></p> <p>If you ask: Why is the end-blessing different - that each must recite the blessing himself - from the beginning-blessing, where one may recite the blessing for them all? ...One can answer: The beginning-blessing is different, for each one gains by that blessing, because through it, they are permitted to eat. For the end-blessing, however, where they have already eaten, they cannot join [in his blessing].</p>	<p><u>תוספות מסכת חולין דף קו עמוד ב</u></p> <p>וא"ת ומ"ש ברכה דבסוף דכל אחד מברך לעצמו מברכה דבתחלה דאחד מברך לכולן... ויש לומר דשאני ברכה דלכתחלה שכל אחד מרויח באותה ברכה שע"י כן מותרין לאכול וליהנות לפיכך מצטרפין לה אבל בסוף שכבר אכלו לא מצטרפין</p>